

Pražský.deník.cz, 16. 6. 2017

„Přála jsem si, aby mi tu nohu vzali. Abych se zbavila té strašné bolesti“

Praha - Padesátiletá Jana Křivohlavá má za sebou sedm let těžkého boje. Přestože jí nakonec kvůli vážné nemoci lékaři amputovali levou nohu, prohra to pro ni není. Jak sama říká, bylo to vysvobození.

16.6.2017

SDÍLEJ:

Jana Křivohlavá

Foto: archiv

Paní Janě byl ve třiadvaceti letech diagnostikován nádor. Protože ale nešel odoperovat, nasadili lékaři velmi silnou léčbu. „Absolvovala jsem čtyři měsíce ozařování a tři měsíce chemoterapie," říká. Přestože jí agresivní léčba měla pomoci, bolesti neustávaly.

Levá noha jí pořád bolela. „Upozorňovali mě na to, že po této léčbě pacienty občas brní nohy a že citlivost je snížena, jelikož může dojít k poškození nervů, ale ty bolesti byly nesnesitelné," uvádí. Proto navštívila obvodního lékaře. Ten paní Janu poslal opět do nemocnice ke specialistovi. Cévní lékaři následně zjistili, že její cévy v oblasti břicha, třísel a nohou jsou od ozařování úplně zničené.

Lékaři se snažili nohu zachránit

Paní Jana tak musela jezdit každých čtrnáct dní na čištění cév. Později ji dokonce znovu hospitalizovali v nemocnici a podávali jí léky na ředění krve. Jelikož se ale její zdravotní stav výrazně nelepšil, přistoupili lékaři k operaci, při které měli paní Janě udělat bypass, který by s prokrvením mohl pomoci. To se ale nepovedlo. „Zjistili, že v mém případě zkrátka není možné bypass provést," vypráví.

Po operaci se Janin stav opět zhoršil. Její levá noha se přestala úplně hojit. „Od půl stehna až dolů mi noha celá zčernala a už se, když to řeknu natvrdo, doslova rozpadala," vzpomíná. Ačkoli lékaři udělali možné i nemožné, aby nohu zachránili, oznámili nakonec Janě, že jí levou nohu budou muset amputovat. „Bylo to úplně poslední řešení, jak mi mohli pomoci," tvrdí.

Když se Jany zeptáte, jaké se v ní mísily pocity ve chvíli, kdy tuto zprávu od lékařů uslyšela, s odpovědí neváhá ani minutu. „Já sama chtěla, aby mi nohu vzali, strašně jsem si to přála, abych se konečně po těch letech zbavila bolesti. Stav, ve kterém jsem byla, nebyl žádný život," vypráví.

Pražský.deník.cz, 16. 6. 2017

Ani po zákroku se vše nehojilo, jak mělo

Následující dva roky po amputaci levé nohy má Jana v mlze. Uzavřela se totiž do sebe a okolí tím pádem vůbec nevnímala. „Měla jsem pořád velké bolesti, takže jsem byla po silných opiáty a do toho jsem brala i antidepresiva. Pahýl se totiž špatně hojil, zespoda se na něm udělala modřina, takže mi ránu lékaři znovu otevřeli a zavedli tam bypass. Ten ale moje tělo vůbec nepřijalo,“ komentuje období po operaci. Další čtyři měsíce tak musela čekat na dárcovský štěp. Pak teprve se jí pahýl začal hojit tak, jak měl.

Její rodina i přátelé jí celou dobou byli velkou oporou. „Ale ne tím způsobem, že by mě litovali. Věděli, že to pro mě byla úleva, protože si pamatovali období, kdy jsem prožívala několik měsíců nesnesitelných bolestí kvůli tomu, že se mi noha vůbec nehojila. Proto si všichni přáli, abych to byla zase já, bez bolesti.“

První protéza až tři roky po amputaci

Klasicky se pacienti po amputaci končetiny vybavují protézou do měsíce. „Čím dříve pomůcka přijde, tím je návlek snadnější. Navíc mnoho lidí pak trochu zleniví a už se jim do té dřiny s protézou nechce,“ uvádí fyzioterapeutka a lektorka Školy chůze na Rehabilitační klinice Malvazinky Hana Kohoutová.

To, zda je pacient na protézu připravený, ovšem určuje lékař po zhodnocení celkového stavu dotčeného. Používání protézy totiž výrazně energeticky zatěžuje kardiovaskulární systém. Právě kvůli nedobrému zdravotnímu stavu si paní Jana na svou „novou“ nohu musela tři roky počkat. „V té době jsem opravdu vůbec nevnímala své okolí, takže navázat kontakt s jakýmkoli protetikem nešlo,“ podotýká.

Za tři roky si zvykla na to, že nohu nemá

Pak se ale prostřednictvím sociální sítě dostala právě do Rehabilitační kliniky v pražských Malvazinkách. „Když jsem tam přišla poprvé a viděla všechny ty lidi, jak chodí, a já přijela na vozíku, nevěřila jsem, že někdy zvládnou znovu chodit. I proto, že většina z nich mohla začít hned cvičit a zkoušet protézu.“

Navíc si podle jejích slov za ty tři roky už zvykla na to, že nohu nemá. Když jí tak protetik, se kterým byla v kontaktu, protézu dal, měla ji doma dva měsíce opřenou o skříň a vůbec si jí nevnímala. „Brala jsem ji jako nějakou věc, která ke mně vlastně nepatří,“ tvrdí pacientka.

Se svou lektorkou si maximálně rozumějí

Pak se v ní ale o Vánocích něco zlomilo a zkusila se postavit. Do pěti si jí tehdy vzala právě fyzioterapeutka z Rehabilitační kliniky v Malvazinkách Hana Kohoutová. S tou paní Jana pilně cvičí, aby brzo svou prvoprotézu mohla vyměnit za nadstandard, který jí dá zase nové možnosti. Se svou lektorkou si navíc maximálně rozumějí. „Haničce mohu říci všechno,“ říká pacientka.

„Pro mě je zase odměnou to, když mi Janča, která se nedávno ještě na protézu vůbec netvářila, najednou poslala fotku, na které se svým manželem tančí na plese,“ říká dojatě fyzioterapeutka. „Tady je úplně jedno jestli jste malý, velký, silný, tenký. Je tu taková sranda, že mám pocit nejen, že žiji nový život, ale možná i lepší, než jsem žila předtím,“ konstatuje paní Jana.

Musím se soustředit, abych udělala krok

Ač to tak na první pohled nevydává, tak paní Jana přiznává, že si stále na to, že má opět obě nohy, musí ještě zvykat. „Už neumím udělat krok automaticky, musím se na to soustředit, takže mi zatím ta nová noha spíše překáží, ale to je otázka času. Uvědomuji si totiž, že díky protéze mám zcela jiný život a mohu prožívat plnohodnotné dny jako všichni ostatní. Protože jsem opravdu už nedoufala, že bych ještě někdy mohla chodit,“ dodává Jana Krivohlavá.